FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT YVES BOT

föredraget den 31 januari 2008 [1]

1. Konungariket Spanien har genom förevarande talan yrkat att artiklarna 1–6 i rådets förordning (EG) nr 1415/2004 av den 19 juli 2004 om fastställande av taket för den årliga fiskeansträngningen för vissa fiskezoner och fisken [2] skall ogiltigförklaras.

2. Denna talan följer efter den talan som Konungariket Spanien väckte om ogiltigförklaring av artiklarna 3, 4 och 6 i rådets förordning (EG) nr 1954/2003 av den 4 november 2003 om förvaltningen av fiskeansträngningen för vissa fiskezoner och fisketillgångar inom gemenskapen, om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93 och om upphävande av förordningarna (EG) nr 685/95 och (EG) nr 2027/95 [3], och som domstolen avvisade genom dom av den 30 mars 2006 i målet Spanien mot rådet. [4]

3. I denna dom fastslog domstolen att, då de ifrågasatta bestämmelserna inte kunde avskiljas från förordning nr 1954/2003 i övrigt, Konungariket Spaniens yrkanden om delvis ogiltigförklaring av denna förordning inte kunde tas upp till sakprövning och att talan således skulle avvisas. [5]

4. I väntan på att den nämnda domen skulle avkunnas beslutade domstolen den 2 mars 2005 att vilandeförklara förfarandet i förevarande mål. Till följd av att domen i det ovannämnda målet Spanien mot rådet avkunnades ansökte Konungariket Spanien om att denna vilandeförklaring skulle upphävas.

5. Till stöd för förevarande talan har Konungariket Spanien anfört en invändning om rättsstridighet avseende förordning nr 1954/2003 i enlighet med artikel 241 EG.

6. I förevarande förslag till avgörande kommer jag för det första att förklara varför

1 — Originalspråk: franska.

2 — EUT L 258, s. 1.

3 — EUT L 289, s. 1.

4 — Dom av den 30 mars 2006 i mål C-36/04, Spanien mot rådet (REG 2006, s. I-2981).

5 — Domen i det ovannämnda målet Spanien mot rådet (punkt 21).

denna invändning om rättsstridighet enligt min mening skall tas upp till sakprövning. För det andra kommer jag att framlägga skälen till att jag anser att de anmärkningar som Konungariket Spanien har framställt till stöd för en sådan invändning om rättsstridighet inte kan godtas och att förevarande talan följaktligen skall ogillas.

I — Tillämpliga bestämmelser

A — *Förordning nr 1954/2003*

7. Med stöd av artikel 4.1 i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken,[6] ”skall rådet införa gemenskapsbestämmelser för tillträde till vatten och resurser och för hållbar fiskeverksamhet”. I artikel 4.2 f nämns i synnerhet åtgärder som syftar till att ”begränsa fiskeansträngningen”.

8. Förordning nr 1954/2003 utgör en av dessa åtgärder. Med stöd av artikel 1 i den nämnda förordningen ”fastställs kriterier och förfaranden för ett system för förvaltning av fiskeansträngningen inom ICES-områdena V, VI, VII, VIII, IX och X och CECAF-områdena 34.1.1, 34.1.2 och 34.2.0”.

9. Enligt artikel 2 b i samma förordning innebär ”fiskeansträngning: produkten av ett fiskefartygs kapacitet och aktivitet. För en grupp av fartyg är fiskeansträngningen summan av varje enskilt fiskefartygs fiskeansträngning”.

10. I skäl 2 i förordning nr 1954/2003 föreskrivs att ”[d]e bestämmelser för tillträde till vissa zoner och resurser som anges i artiklarna 156–166 och 347–353 i Anslutningsakten för Spanien och Portugal[7] löpte ut den 31 december 2002. Följaktligen behöver vissa bestämmelser i rådets förordning (EG) nr 685/95 om administreringen av fiskeinsatsen med avseende på vissa fiskezoner och -resurser i gemenskapen[8] och rådets förordning (EG) nr 2027/95 om en förvaltningsordning för fiskeansträngningen för

6 — EGT L 358, s. 59.

7 — Akt om villkoren för Konungariket Spanien och Republiken Portugals anslutning och om anpassning av fördragen (EGT L 302, 1985, s. 23, särskilt s. 69 och följande, nedan kallad ”anslutningsakten”).

8 — Förordning av den 27 mars 1995 (EGT L 71, s. 5).

vissa fiskezoner och fisketillgångar inom gemenskapen[9], anpassas till den nya rättsliga situationen".

11. Enligt skäl 3 i förordning nr 1954/2003 följer för övrigt att "[a]ndra bestämmelser i förordningarna… nr 685/95 och… nr 2027/95 är utformade så att de skall införa ett allmänt system för förvaltningen av fiskeansträngningen för att hindra en ökning av fiskeansträngningen, och är inte relaterade till [anslutningsakten]. Dessa bestämmelser är viktiga för förvaltningen av fisket och bör behållas."

12. Ur denna synvinkel föreskrivs i skäl 4 i förordning nr 1954/2003 att "[d]et är nödvändigt att införa en ny förvaltningsordning för fiskeansträngningen i [de områden som uppräknas i artikel 1 i den nämnda förordningen] för att se till att den nuvarande fiskeansträngningen inte ökar totalt sett. Genom denna ordning skall begränsningar av fiskeansträngningen införas på grundval av fiskeansträngningen inom sådant fiske under perioden 1998–2002."

13. Kapitel II i förordning nr 1954/2003 avser systemet för förvaltning av fiskeansträngningen som på detta sätt inrättats. Inom detta kapitel är artikel 3 i den nämnda förordningen, vars rubrik är "Åtgärder för fångst av bottenlevande arter samt vissa blötdjur och skaldjur", formulerad enligt följande:

"1. Medlemsstaterna skall med undantag för den zon som anges i artikel 6.1

a) bedöma den årliga genomsnittliga fiskeansträngningen av fartyg med en största längd på minst 15 meter för perioden 1998–2002, inom vart och ett av de ICES- och CECAF-områden som avses i artikel 1, för fiske av bottenlevande arter, utom fiske av bottenlevande arter vilket omfattas av rådets förordning (EG) nr 2347/2002 av den 16 december 2002 om särskilda tillträdeskrav och därmed förbundna villkor vid fiske efter djuphavsbestånd[10], samt fiske av kammusslor, krabbtaskor och spindelkrabbor, i enlighet med bilagan till den här förordningen. Vid beräkningen av fiskeansträngningen skall ett fartygs fiskekapacitet mätas som den installerade effekten uttryckt i kilowatt (kW),

9 — Förordning av den 15 juni 1995 (EGT L 199, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 149/1999 av den 19 januari 1999 (EGT L 18, s. 3).

10 — EGT L 351, s. 6.

b) fördela den fiskeansträngning som blir resultatet av bedömningen enligt led a i varje ICES- eller CECAF-område när det gäller vart och ett av de fisken som nämns i led a.

…”

14. Genom förordning nr 1954/2003 upprättas för övrigt ett särskilt system för fiskeansträngning som skall tillämpas i det biologiskt känsliga område som innesluts av Irlands kust. I skäl 7 i denna förordning föreskrivs i detta avseende att ”[e]tt område söder och väster om Irland har fastställts som ett område med hög koncentration av ungkummel. I detta område har användningen av redskap för bottenfiske särskilt begränsats. I samma beståndsbevarande syfte bör området även bli föremål för särskilda krav på begränsning av fiskeansträngningen inom det allmänna system som beskrivs ovan …”.

15. Det särskilda system för fiskeansträngning som skall tillämpas i detta biologiskt känsliga område, vilket avgränsas noggrant i artikel 6.1 i förordning nr 1954/2003, fastställs i artikel 6.2 enligt vilken det föreskrivs att ”medlemsstaterna [skall] bedöma den årliga genomsnittliga fiskeansträngningen av fartyg med en största längd på minst 10 meter för perioden 1998–2002, för fiske av bottenlevande arter, utom dem som omfattas av rådets förordning… nr 2347/2002, samt fiske av kammusslor, krabbtaskor och spindelkrabbor, och fördela den fiskeansträngning som har bedömts för vart och ett av dessa fisken.”

16. I artikel 11.1 i förordning nr 1954/2003 föreskrivs slutligen att Europeiska gemenskapernas kommission, på grundval av den information som medlemsstaterna har anmält till kommissionen, skall ”till rådet överlämna ett förslag till förordning om fastställande av den maximala årliga fiskeansträngningen för varje medlemsstat och varje område och fiske enligt artiklarna 3 och 6”.

17. Enligt ordalydelsen i artikel 11.2 första stycket i den nämnda förordningen skall ”rådet … med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen … fatta beslut om den maximala fiskeansträngning som avses i punkt 1”.

18. På grundval av denna bestämmelse antog rådet förordning nr 1415/2004, vilken är föremål för förevarande talan om ogiltigförklaring.

B — *Förordning nr 1415/2004*

19. Enligt skäl 5 till förordning nr 1415/2004 bör ”[t]aket för den årliga fiskeansträngningen för fartyg som för medlemsstats flagg, … vara lika med den sammanlagda fiskeansträngning som utförts av dessa fartyg under femårsperioden 1998–2002 dividerad med fem”.

20. I denna förordning föreskrivs följande:

”*Artikel 1*

Syfte

I denna förordning fastställs taket för den årliga fiskeansträngningen uppdelat på medlemsstaterna samt på de zoner och fisken som definieras i artiklarna 3 och 6 i förordning … nr 1954/2003.

Artikel 2

Tak för fiskeansträngningen

1. För de zoner som anges i artikel 3.1 a och 3.1 b i förordning … nr 1954/2003 fastställs taket för den årliga fiskeansträngningen – med uppdelning på artgrupper, zoner och fisken samt på medlemsstater – i bilaga I till föreliggande förordning.

2. För den zon som anges i artikel 6.1 i förordning … nr 1954/2003 fastställs taket för den årliga fiskeansträngningen – med uppdelning på artgrupper, zoner och fisken samt på medlemsstater – i bilaga II till föreliggande förordning.

Artikel 3

Passage genom ett område

1. Varje medlemsstat skall säkerställa att utnyttjandet av tilldelad fiskeansträngning per område i enlighet med vad som anges i artiklarna 3 och 6 i förordning … nr 1954/2003 inte resulterar i att mer tid används för fiske jämfört med fiskeansträngningen under referensperioden.

2. Fiskeansträngningar som fastställs till följd av att ett fartyg passerar genom ett område där ingen fiskeinsats ägt rum under referensperioden får inte användas för att genomföra fiskeinsatser i området. Varje medlemsstat skall registrera sådana fiskeansträngningar separat.

Artikel 4

Metod

Varje medlemsstat skall säkerställa att den metod som används för att registrera fiskeansträngning är den metod som används för att bedöma den fiskeansträngning som anges i artiklarna 3 och 6 i förordning … nr 1954/2003.

Artikel 5

Förenlighet med övriga ordningar för begränsning av fiskeansträngningen

Det tak för den årliga fiskeansträngningen som fastställs i bilagorna I och II påverkar inte tillämpningen av de begränsningar av fiskeansträngningen som fastställs i återhämtningsplaner eller andra förvaltningsåtgärder inom ramen för gemenskapslagstiftningen, förutsatt att fiskeansträngningen inte överskrider den lägre mängd som är fastställd för en viss åtgärd.

Artikel 6

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.”

II — Talan

21. I sin ansökan genom vilken talan har väckts har Konungariket Spanien yrkat att domstolen skall ogiltigförklara artiklarna 1–6 i förordning nr 1415/2004. Konungariket Spanien har för det första åberopat åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen på grund av nationalitet och har för det andra framhållit att rådet har gjort sig skyldigt till maktmissbruk när det antog artikel 6 i förordning nr 1954/2003 liksom förordning nr 1415/2004.

22. I sin replik av den 22 juni 2006 har Konungariket Spanien sedan uttryckligen anfört en invändning om rättsstridighet i enlighet med artikel 241 EG beträffande förordning nr 1954/2003. Konungariket Spanien har yrkat att domstolen skall fastslå att denna förordning är rättsstridig.

23. Genom beslut av domstolens ordförande den 9 mars 2005 tilläts kommissionen att intervenera till stöd för rådets yrkanden.

III — Bedömning

24. Jag skall först pröva huruvida den invändning om rättsstridighet som Konungariket Spanien har anfört skall tas upp till sakprövning.

A — *Huruvida den invändning om rättsstridighet som Konungariket Spanien har anfört skall tas upp till sakprövning*

25. I sin ansökan har Konungariket Spanien framställt en första anmärkning om åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen på grund av nationalitet avseende dels den referensperiod som använts för fastställande av taket för den årliga fiskeansträngningen, dels avgränsningen av ett känsligt område.

26. Skälen som medlemsstaten har anfört till stöd för denna anmärkning är identiska med dem som den utvecklade i det ovannämnda målet Spanien mot rådet.

27. Konungariket Spanien har i punkt 36 i sin ansökan uppgivit att det anser att artiklarna 3, 4 och 6 i förordning nr 1954/2003 strider mot icke-diskrimineringsprincipen och skall ogiltigförklaras. Det var därför som Konungariket Spanien väckte talan om ogiltigförklaring inom ramen för det ovannämnda målet Spanien mot rådet.

28. Konungariket Spanien har sedan framhållit att det även angriper förordning nr 1415/2004 i den mån som artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003 genomförs i denna förordning.

29. Avseende den andra anmärkningen, om rådets maktmissbruk, har Konungariket Spanien på samma sätt i sin ansökan upprepat den argumentering som det framlade inom ramen för det ovannämnda målet Spanien mot rådet. Det anser att domstolen skall ogiltigförklara förordning nr 1415/2004, i vilken artikel 6 i förordning nr 1954/2003 genomförs, eftersom rådet har gjort sig skyldigt till maktmissbruk när det antog denna artikel 6 och genomförandeförordningen.

30. I sin replik, vilken inkom efter det att domen i det ovannämnda målet Spanien mot rådet hade avkunnats, har Konungariket Spanien gjort gällande att det är nödvändigt att anföra en invändning om rättsstridighet i enlighet med artikel 241 EG avseende förordning nr 1954/2003. Konungariket Spanien har uppgivit flera skäl som enligt denna medlemsstat motiverar en indirekt prövning av huruvida förordning nr 1954/2003 överensstämmer med gemenskapsrätten.

31. Bland dessa skäl har Konungariket Spanien bland annat framhållit att en invändning om rättsstridighet utgör ett sätt att i förekommande fall rensa ut bestämmelser som, under det att de strider mot gemenskapsrätten, utgör grunden för en rättsakt som är föremål för en talan om ogiltigförklaring. Konungariket Spanien framhåller att det i detta avseende föreligger ett direkt rättsligt samband mellan genomförandeakten, nämligen förordning nr 1415/2004, och grundrättsakten, det vill säga förordning nr 1954/2003. De föreskrifter som återfinns i bilagorna till förordning nr 1415/2004 kan nämligen endast fastställas och beräknas på grundval av de åtgärder och villkor som föreskrivs i artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003.

32. Konungariket Spanien anser vidare att det förevarande fallet skiljer sig från det fall då en invändning om rättsstridighet som en medlemsstat anför inte kan tas upp till sakprövning på grund av att tidsfristen för att väcka talan om ogiltigförklaring har gått ut. [11] Konungariket Spanien uppfyllde nämligen detta villkor när den väckte talan mot grundrättsakten i det ovannämnda målet Spanien mot rådet.

33. Denna medlemsstat har slutligen gjort gällande att de anmärkningar som medlemsstaten anförde i det målet, vilka i stort kan överföras på genomförandeförordningen och vilka motiverar att förordning nr 1954/2003 inte skall tillämpas i förevarande fall, aldrig prövades i sak i domen. Omständigheten att frågan inte har prövats i sak och att det föreligger ett direkt rättsligt sammanhang mellan de båda relevanta förordningarna medför enligt Konungariket Spanien att domstolen, inom ramen för förevarande talan, måste pröva huruvida förordning nr 1954/2003 skall tillämpas. I annat fall anser Konungariket Spanien att domstolens dom berövas sin ändamålsenliga verkan.

34. I sitt svaromål har rådet framhållit att Konungariket Spanien inte har gjort gällande att förordning nr 1415/2004 inte överensstämmer med bestämmelserna i förordning nr 1954/2003 utan att denna medlemsstat tvärtom anser att den ifrågasatta förordningen är rättsstridig eftersom den överensstämmer med de villkor som uppställs i artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003. Rådet har dessutom konstaterat att Konungariket Spanien, inom ramen för det ovannämnda målet Spanien mot rådet, yrkade att domstolen skulle ogiltigförklara artiklarna 3 och 6 i den sistnämnda förordningen av samma skäl som dem som har åberopats i förevarande fall, nämligen åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen och maktmissbruk. Rådet har sedan framlagt sin inställning i sak.

35. I sin duplik har rådet framhållit att förevarande talan, som riktar sig mot förordning nr 1415/2004, har väckts inom ramen för ett klart avgränsat och självständigt förfarande i förhållande till det ovannämnda målet

11 — Konungariket Spanien har i detta avseende nämnt dom av den 29 juni 1995 i mål C-135/93, Spanien mot kommissionen (REG 1995, s. I-1651), punkt 17.

Spanien mot rådet, även om talan i de båda målen uppenbarligen är förbundna. Rådet har framhållit att iakttagandet av taket för den årliga fiskeansträngningen för varje medlemsstat, vilket fastställs i förordning nr 1415/2004, är en kompletterande skyldighet, men klart avgränsad i förhållande till de skyldigheter som föreskrivs i artiklarna 3, 4 och 6–8 i förordning nr 1954/2003.

36. Rådet har framhållit att invändningen om rättsstridighet som anfördes i repliken anfördes för sent och följaktligen inte kan tas upp till sakprövning. Rådet anser nämligen, med beaktande av vad som föreskrivs i artikel 42.2 första stycket i domstolens rättegångsregler, [12] att avvisandet av Konungariket Spaniens talan inom ramen för det ovannämnda målet Spanien mot rådet inte kan anses som en ny omständighet.

37. I detta avseende har rådet särskilt framhållit att de rättsakter som upprättas av gemenskapernas institutioner presumeras vara giltiga, på så sätt att en dom från domstolen genom vilken en rättsakts giltighet bekräftas inte ändrar det rättsläge som sökanden befann sig i och följaktligen inte kan utgöra en omständighet som gör det möjligt att åberopa en ny grund.

38. I vart fall har rådet framhållit att Konungariket Spanien inte kan ifrågasätta giltigheten av förordning nr 1954/2003 när tidsfristen som fastställs i artikel 230 sista stycket EG har löpt ut. Rådet anser att om en medlemsstat skulle ha rätt att föra talan mot en gemenskapsrättsakt genom att anföra en invändning om rättsstridighet varje gång som en institution antar en genomförandeakt av denna gemenskapsrättsakt skulle det innebära en möjlighet att i det oändliga ifrågasätta gemenskapsrättsakter med rättsföljder. I rådets mening skulle detta strida mot det syfte som eftersträvas genom fristerna för talan, nämligen att skydda rättssäkerheten.

39. I detta hänseende hänvisar rådet till domstolens rättspraxis av vilken det följer att den till vilken ett beslut som har fattats av en av gemenskapernas institutioner riktar sig inte kan göra gällande att beslutet är rättsstridigt om talan inte har väckts mot detsamma inom den i artikel 230 femte stycket EG föreskrivna fristen, eftersom ett sådant beslut har vunnit laga kraft gentemot denne. [13]

40. Rådet anser att denna rättspraxis skall tillämpas i förevarande mål även om detta mål skiljer sig från denna rättspraxis i två avseenden, nämligen för det första genom att Konungariket Spanien har väckt talan mot den rättsakt vars rättsenlighet Konungariket

12 — I enlighet med ordalydelsen i denna bestämmelse följer att ”[n]ya grunder [inte får] åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet”.

13 — Rådet nämner dom av den 15 november 1983 i mål 52/83, kommissionen mot Frankrike (REG 1983, s. 3707), punkt 10, av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf (REG 1994, s. I-833; svensk specialutgåva, volym 15, s. 59), punkt 13, och av den 15 februari 2001 i mål C-239/99, Nachi Europe (REG 2001, s. I-1197), punkt 29.

Spanien nu ifrågasätter, men dess talan har avvisats, och för det andra genom att den rättsakt som ifrågasätts i förevarande förfarande är en förordning.

41. Avseende kommissionen, har den framhållit att förordningarna nr 1954/2003 och 1415/2004 är så intimt förbundna att förevarande talan endast är en nästan ordagrann upprepning av talan i det ovannämnda målet Spanien mot rådet. Enligt kommissionens mening riktar sig förevarande talan egentligen inte mot förordning nr 1415/2004 utan mot artiklarna 3, 4 och 6 i förordning nr 1954/2003. Inte i någon av grunderna i förevarande talan nämns förordning nr 1415/2004 särskilt eller direkt. Det är därför som kommissionen anser att Konungariket Spanien, genom att vidhålla att förevarande förfarande skall fullföljas, försöker undkomma följderna av domen i vilken dess talan i det ovannämnda målet Spanien mot rådet avvisades.

42. Enligt kommissionen har den underförstådda eller tysta invändningen om rättsstridighet dessutom inte anförts på ett korrekt sätt, eftersom en sådan invändning för det första är underställd en talan om ogiltigförklaring i enlighet med artikel 230 EG, på så sätt att Konungariket Spanien inte kan göra gällande att en rättsakt är rättsstridig om det hade kunnat väcka talan om ogiltigförklaring avseende denna rättsakt. [14] För det andra är en invändning om rättsstridighet inte en fråga om tvingande rätt och den måste följaktligen uttryckligen anföras i ansökan. [15]

43. Enligt kommissionen skall en invändning om rättsstridighet som anförs i repliken anses ha anförts för sent. Dessutom skulle denna invändning innebära att en ny grund infördes liksom att den ursprungliga ansökan ändrades, vilket inte är möjligt enligt artikel 42.2 första stycket i domstolens rättegångsregler.

44. Av dessa skäl anser kommissionen att förevarande talan skall avvisas utan att det är nödvändigt att pröva målet i sak.

45. I sin svarsinlaga till kommissionens interventionsinlaga har Konungariket Spanien framhållit att domen i det ovannämnda målet Spanien mot rådet, enligt Konungariket Spanien, utgör en ny rättslig eller faktisk omständighet som framkommit först under förfarandet och som gör det möjligt att åberopa en ny grund i enlighet med artikel 42.2 första stycket i domstolens rättegångsregler. Invändningen om rättsstridighet undergräver slutligen varken rättssäkerhetsprincipen eller principen om rättskraft.

14 — Kommissionen nämner i detta avseende förstainstansrättens dom av den 13 september 1995 i de förenade målen T-244/93 och T-486/93, TWD mot kommissionen (REG 1995, s. II-2265), punkt 103.

15 — Kommissionen nämner i detta avseende dom av den 17 december 1959 i mål 14/59, Société des fonderies de Pont-à-Mousson mot Höga myndigheten (REG 1959, s. 445).

46. Jag delar inte rådets och kommissionens uppfattning i den mån de anser att en invändning om rättsstridighet som den som Konungariket Spanien har anfört inom ramen för förevarande talan inte kan tas upp till sakprövning.

47. Till stöd för sin uppfattning har rådet och kommissionen framlagt en argumentering i två delar. För det första framhåller de en principuppfattning som i sak innebär att de anser att en medlemsstat inte kan anföra en invändning om rättsstridighet avseende en gemenskapsrättsakt som den tidigare har kunnat väcka talan om ogiltigförklaring mot, även om det gäller en förordning. För det andra anser de att invändningen om rättsstridighet i förevarande mål anfördes för sent.

48. Jag anser, tvärtom, att en medlemsstat i enlighet med ordalydelsen i artikel 241 EG har ytterst långtgående möjligheter att göra gällande att en förordning inte skall tillämpas även, enligt min mening, då den redan har väckt talan om delvis ogiltigförklaring av en sådan förordning men då denna talan inte har kunnat tas upp till sakprövning.

49. Jag anser för övrigt att den invändning om rättsstridighet som Konungariket Spanien har anfört inte kan anses ha framställts för sent då den underförstått ingår i Konungariket Spaniens ansökan.

1. Möjligheten för en privilegierad sökande att anföra en invändning om rättsstridighet beträffande en förordning

50. Det skall först erinras om att, i enlighet med ordalydelsen i artikel 241 EG, ”[u]tan hinder av att den frist som avses i artikel 230 femte stycket har löpt ut får parterna i en tvist om en förordning som Europaparlamentet och rådet gemensamt, rådet, kommissionen eller [ECB] har antagit, med stöd av artikel 230 andra stycket inför domstolen göra gällande att förordningen inte skall tillämpas”.

51. Domstolen har åtskilliga gånger ställts inför frågan huruvida invändningar om rättsstridighet som med stöd av artikel 241 EG har anförts av vanliga sökande eller av privilegierade sökande kan tas upp till sakprövning. Detta har resulterat i en omfattande rättpraxis för vars huvudlinjer redogörs nedan.

52. I sin dom av den 6 mars 1979, Simmenthal mot kommissionen, [16] fastslog domstolen att ”artikel [241 EG] ger uttryck för en allmän princip som innebär att alla

16 — Dom av den 6 mars 1979 i mål 92/78, Simmenthal mot kommissionen (REG 1979, s. 777).

parter tillförsäkras en rätt att, i syfte att få ett beslut som berör dem direkt och personligen ogiltigförklarat, bestrida giltigheten av institutionernas tidigare rättsakter, vilka utgör den rättsliga grunden för det angripna beslutet, om denna part inte hade rätt att med stöd av artikel [230 EG] väcka talan direkt mot dessa rättsakter, vilka parten sålunda får utstå följderna av utan att ha varit i stånd att begära att de skulle ogiltigförklaras". [17]

53. Genom denna dom infördes i förhållandet mellan talan om ogiltigförklaring och invändning om rättsstridighet en logik i form av rättsmedel som kompenserar varandra. [18] enom att göra upptagandet till sakprövning av en invändning om rättsstridighet beroende av ett villkor om avsaknad av alternativt rättsmedel har domstolen tilldelat denna en andrahandskaraktär. [19]

54. Genom att på detta sätt göra upptagandet till sakprövning av en invändning om rättsstridighet beroende av att det inte längre finns möjlighet att väcka en direkt talan, avser gemenskapsdomstolen undvika att en försumlig sökande får en andra chans genom detta rättsmedel. Resultatet av detta blir en princip om det rättsliga skyddets enhetlighet enligt vilken en enskild i regel endast skall ha en enda möjlighet till att väcka talan vid gemenskapsdomstolen. [20]

55. Inom ramen för denna logik är förlusten av rätten att indirekt ifrågasätta en rättsakt avsett att sanktionera det försumliga agerande som en sökande har gjort sig skyldig till genom att inte väcka talan om ogiltigförklaring avseende ett beslut, trots att sökanden säkerligen hade möjlighet att göra detta. [21]

56. I likhet med vanliga sökande kan privilegierade sökande inte, inom ramen för en talan om ogiltigförklaring riktad mot ett beslut, anföra en invändning om rättsstridighet avseende en tidigare rättsakt av samma slag, mot vilken de hade kunnat väcka en direkt talan om ogiltigförklaring. Enligt domstolen skulle den frist som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG kunna kringgås om en motsatt lösning godtogs. [22] Denna princip om att de beslut mot vilka talan inte har väckts inom denna frist inte kan ifrågasättas frångås endast i det fall som rättsakten som påstås vara rättsstridig är behäftad med särskilt allvarliga och uppenbara brister till den grad att kunna kvalificeras som en rättsakt som är en nullitet. [23]

17 — Punkt 39.

18 — Enligt det uttryck som Coutron, L. använder i *La contestation incidente des actes de l'Union européenne,* avhandling som framlades den 10 december 2005 vid université Montpellier I. G

19 — Se Molinier, J., "Exception d'illégalité", *Jurisclasseur Europe,* 2007, häfte 350, s. 7, punkt 22.

20 — Se Coutron, L., a.a., s. 113 och 383.

21 — Denna rättsförlust har först lagts en försumlig sökande till last inom ramen för ett hänskjutande för bedömning av giltighet (domen i det ovannämnda målet TWD Textilwerke Deggendorf, punkterna 23–25). Nästföljande år överförde Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt detta resonemang inom ramen för en invändning om rättsstridighet (domen i det ovannämnda målet TWD mot kommissionen, punkt 103).

22 — Se särskilt domen i det ovannämnda målet Spanien mot kommissionen (punkt 17).

23 — Dom av den 30 juni 1988 i mål 226/87, kommissionen mot Grekland (REG 1988, s. 3611), punkt 16. Se även, för ett liknande resonemang, dom av den 10 december 1969 i de förenade målen 6/69 och 11/69, kommissionen mot Frankrike (REG 1969, s. 523; svensk specialutgåva, volym 1, s. 427), punkterna 11–13.

57. Är detta resonemang, som grundar sig på att rättsmedlen kompenserar varandra, också relevant när en invändning om rättsstridighet har anförts mot en förordning?

58. Frågan kan besvaras jakande då en sådan invändning om rättsstridighet anförs av en vanlig sökande. I ett sådant fall skulle möjligheten att indirekt ifrågasätta en rättsakt kompensera att icke-privilegierade sökande endast har begränsad möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring mot normativa rättsakter. Avseende en rättsakt som verkligen har allmän giltighet mot vilken de i princip inte kan väcka en direkt talan om ogiltigförklaring kan sökandena inte förebrås att de inte agerar tillräckligt skyndsamt och har följaktligen rätt att indirekt ifrågasätta rättsakten. [24]

59. Ett sådant resonemang förefaller mig konsekvent med avseende på de gemenskapsrättsliga rättsmedlens systematik och förenligt med ordalydelsen i artikel 241 EG enligt vilken parterna har möjlighet att indirekt göra gällande att en förordning inte skall tillämpas. Genom att på detta sätt bekräfta att en vanlig sökande indirekt får ifrågasätta en rättsakt med allmän giltighet lyckas domstolens rättspraxis förena logiken om kompenserande rättsmedel med ordalydelsen i artikel 241 EG.

60. Då en invändning om rättsstridighet avseende en förordning däremot har anförts av en privilegierad sökande förlorar resonemanget avseende kompenserande rättsmedel sin relevans, eftersom det skulle leda till att ordalydelsen i artikel 241 EG åsidosattes.

61. Då medlemsstaterna och gemenskapsinstitutionerna har en nästintill obegränsad talerätt avseende talan om ogiltigförklaring skulle ett resonemang som innebär att upptagande till sakprövning av en invändning om rättsstridighet är beroende av att det inte skall vara möjligt att väcka direkt talan vid gemenskapsdomstolen nämligen oundvikligen leda till att privilegierade sökande helt nekades rätten att indirekt ifrågasätta en rättsakt. [25] Detta skulle innebära ett uppenbart åsidosättande av ordalydelsen i artikel 241 EG enligt vilken, vilket jag vill erinra om, parterna utan hinder av att den frist som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG har löpt ut får göra gällande att en förordning inte skall tillämpas. [26]

62. Det är med all säkerhet på grund av ordalydelsens otvetydiga karaktär [27] som domstolen, under inflytande av flera av dess

24 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 1996 i mål C-241/95, Accrington Beef m.fl. (REG 1996, s. I-6699), punkterna 15 och 16.

25 — Se Coutron, L., a.a., s. 393.

26 — Se i detta avseende generaladvokaten Slynns förslag till avgörande i mål 181/85, Frankrike mot kommissionen, där domstolen meddelade dom den 12 februari 1987 (REG 1987, s. 689). Han ansåg att, ”trots medlemsstaternas ’privilegierade’ ställning i förhållande till artikel [230 EG] … betyder uttrycket ’parterna’ som används i artikel [240 EG] just vad som står och inte ’alla andra parter än en medlemsstat’” (s. 703).

27 — För att upprepa det uttryck som generaladvokaten Mancini använde på sidan 5343 i sitt förslag till avgörande i mål 204/86, Grekland mot rådet, där domstolen meddelade dom den 27 september 1988 (REG 1988, s. 5323; svensk specialutgåva, volym 9, s. 669).

generaladvokater [28], gradvis har medgett att en privilegierad sökande inom ramen för en talan om ogiltigförklaring kan anföra en invändning om rättsstridighet avseende en förordning. [29]

63. Det är följaktligen inte relevant, att såsom rådet och kommissionen gör, framhålla att invändningen om rättsstridighet som Konungariket Spanien har anfört avseende förordning nr 1954/2003 inte kan tas upp till sakprövning, eftersom denna medlemsstat hade möjlighet att väcka en direkt talan om ogiltigförklaring avseende denna förordning.

64. Enligt min mening kan detta resonemang av än större anledning inte godtas då en privilegierad sökande har utnyttjat sin talerätt men dennes talan har avvisats eftersom sökandens yrkanden om delvis ogiltigförklaring inte kunde tas upp till sakprövning.

65. Om ordalydelsen i artikel 241 EG hindrar att det försumliga agerande som en privilegierad sökande har gjort sig skyldig till genom att inte väcka talan om ogiltigförklaring inom fristen kan läggas sökanden till last och leda till att en invändning om rättsstridighet som har anförts avseende en sådan rättsakt inte kan tas upp till sakprövning, gör sig samma lösning enligt min mening nämligen gällande, *a fortiori,* då en medlemsstat har väckt talan om ogiltigförklaring inom fristen, men talan har avvisats på grund av att dess yrkanden om delvis ogiltigförklaring inte kunde tas upp till sakprövning.

66. På det hela taget förefaller det, med beaktande av domstolens rättspraxis avseende upptagande till sakprövning av invändningar om rättsstridighet, inkonsekvent att tillämpa en strängare behandling, det vill säga förvägra rätten att göra en invändning om rättsstridighet, på en privilegierad sökande som har visat bristfällig omsorg, vilket är fallet med Konungariket Spanien i förevarande mål, än på den vars agerande skulle kunna kvalificeras som försumligt.

67. Av dessa fakta drar jag slutsatsen att en medlemsstat i enlighet med ordalydelsen i artikel 241 EG har ytterst långtgående möjligheter att göra gällande att en förordning inte skall tillämpas, även, enligt min mening, då den redan har väckt talan om delvis ogiltigförklaring av en sådan förordning men då denna talan inte har kunnat tas upp till sakprövning.

28 — Se särskilt s. 600 i generaladvokaten Roemers förslag till avgörande i mål 32/65, Italien mot rådet och kommissionen, där domstolen meddelade dom den 13 juli 1966 (REG 1966, s. 563; svensk specialutgåva, volym 1, s. 303), s. 703 i generaladvokaten Slynns förslag till avgörande i det ovannämnda målet Frankrike mot kommissionen, s. 5343–5345 i generaladvokaten Mancinis förslag till avgörande i det ovannämnda målet Grekland mot rådet. Se även, för samma sorts resonemang, punkterna 36–54 i generaladvokaten Mengozzis förslag till avgörande som föredrogs den 19 september 2007 i mål C-91/05, kommissionen mot rådet, som ännu inte har avgjorts.

29 — I flera domar erkänns privilegierade sökandes rätt att anföra en invändning om rättsstridighet avseende en förordning inom ramen för en talan om ogiltigförklaring endast underförstått (se domarna i de ovannämnda målen Italien mot rådet och kommissionen, Frankrike mot kommissionen och Grekland mot rådet). På senare tid har domstolen mer öppet godtagit att en privilegierad sökande indirekt kan ifrågasätta en förordning (se särskilt dom av den 10 juli 2003 i mål C-11/00, kommissionen mot ECB (REG 2003, s. I-7147) punkterna 74–78, och av den 14 april 2005 i mål C-110/03, Belgien mot kommissionen (REG 2005, s. I-2801), punkterna 76–81).

2. Huruvida Konungariket Spanien har anfört invändningen om rättsstridighet för sent

68. Avseende denna fråga skall det först påpekas att bland villkoren för att en invändning om rättsstridighet skall tas upp till sakprövning förekommer det ett, enligt vilket en sökande som indirekt ifrågasätter en rättsakt skall framlägga detta på ett klart sätt och med en motivering. [30]

69. En invändning om rättsstridighet som inte är försedd med en kortfattad redogörelse av grunden och som saknar motivering kan således inte tas upp till sakprövning. [31]

70. Det är följaktligen nödvändigt att ”väsentliga delar av den rättsliga argumenteringen” nämns i ansökan, vilket i förekommande fall gör det möjligt att utveckla dem i repliken. [32]

71. Förbudet mot nya grunder under förfarandets gång hindrar en sökande från att för första gången utveckla en invändning om rättsstridighet vid tidpunkten för repliken, [33] såvida inte rättsliga eller faktiska omständigheter har framkommit först under förfarandet i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 42.2 första stycket i domstolens rättegångsregler. [34]

72. Det skall dessutom påpekas att även om sökanden genom denna bestämmelse ges möjlighet att i undantagsfall åberopa nya grunder till stöd för de yrkanden som framställts i den handling varigenom målet väckts, ger den enligt domstolen inte sökanden tillfälle att inge nya yrkanden. [35]

73. Med hänsyn till dessa krav har gemenskapsdomstolen redan tillåtit att en invändning om rättsstridighet kan anföras underförstått.

74. Det skall framhållas att omständigheten att domstolen har godkänt detta inte på något sätt undergräver skyldigheten att

30 — Se, avseende detta ämne, Coutron, L., a.a., s. 102–104.

31 — Se särskilt förstainstansrättens dom av den 18 oktober 2001 i mål T-333/99, X mot ECB (REG 2001, s. II-3021), punkterna 115–117, och av den 15 juni 2005 i mål T-349/03, Corsica Ferries France mot kommissionen (REG 2005, s. II-2197), punkterna 179 och 180. Se även personaldomstolens dom av den 19 oktober 2006 i mål F-59/05, De Smedt mot kommissionen (REGP 2006, s. I-A-1-109 och II-A-I-409), punkt 77.

32 — Förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet X mot ECB (punkterna 115 och följande).

33 — Domstolen har på detta sätt fastslagit att ramen för tvisten bestäms genom ansökan genom vilken talan har väckts och att en invändning om rättsstridighet som anförs vid tidpunkten för repliken inte kan tas upp till sakprövning (dom av den 11 juli 1985 i de förenade målen 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 och 10/84, Salerno m.fl. mot kommissionen och rådet (REG 1985, s. 2523), punkt 37). Se även förstainstansrättens dom av den 27 september 2005 i de förenade målen T-134/03 och T-135/03, Common Market Fertilizers mot kommissionen (REG 2005, s. II-3923), punkt 51, som fastställdes genom domstolens dom av den 13 september 2007 i mål C-443/05 P, Common Market Fertilizers mot kommissionen (REG 2007, s. I-7209), punkterna 106–110.

34 — Se särskilt dom av den 29 juni 1994 i mål C-135/92, Fiskano mot kommissionen (REG 1994, s. I-2885), punkterna 31–33.

35 — Dom av den 18 oktober 1979 i mål 125/78, GEMA mot kommissionen (REG 1979, s. 3173; svensk specialutgåva, volym 4, s. 579), punkt 26.

motivera invändningen om rättsstridighet i det fall det kan anses att denna grund tydligt framgår av argumenteringen som utvecklats i ansökan även om sökanden inte uttryckligen har uppgivit att denne anförde en invändning om rättsstridighet i enlighet med artikel 241 EG. [36]

75. På det hela taget godtar gemenskapsdomstolen endast en invändning om rättsstridighet om den rättsliga argumenteringen som invändningen grundar sig på framgår på ett klart och precist sätt i ansökan, så att det framgår tydligt att domstolen skall pröva en invändning om rättsstridighet i den mening som avses i artikel 241 EG. [37] När detta villkor är uppfyllt har svaranden nämligen möjlighet att bemöta invändningen i fråga. [38]

76. Om dessa villkor tillämpas på förevarande mål skall det fastslås, såsom rådet och kommissionen tillstår i sak, att de två anmärkningarna som Konungariket Spanien har gjort gällande i sin ansökan liksom argumenten som medlemsstaten stödjer sig på, syftar till att, för det första, på ett precist sätt ifrågasätta huruvida artiklarna 3, 4 och 6 i förordning nr 1954/2003 är lagenliga och därefter, för det andra, begära att förordning nr 1415/2004 ogiltigförklaras *i den mån som artiklarna 3 och 6 i den första förordningen genomförs i denna*.

77. Enligt min mening återfinns det indirekta ifrågasättandet av artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003, vilka genomförs genom förordning nr 1415/2004, följaktligen väl i den ansökan som Konungariket Spanien har ingett, vilken innehåller en klar och precis rättslig argumentering i detta hänseende.

78. Det skall dessutom uppmärksammas att det framgår av rådets svaromål att det väl har förstått att de väsentliga delarna av den argumentering som Konungariket Spanien har utvecklat i sin ansökan innebar att lagenligheten avseende artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003 ifrågasattes. [39] Invändningen om rättsstridighet var följaktligen tydlig för båda parter.

79. Av detta följer att även om Konungariket Spanien inte vid tidpunkten för ansökan

36 — Förstainstansrättens dom av den 6 juni 1996 i mål T-262/94, Baiwir mot kommissionen (REGP 1996 s. I-A-257 och s. II-739), punkt 37. Enligt förstainstansrätten ”är det enligt rättspraxis möjligt att anse att en underförstådd invändning om rättsstridighet har anförts i den mån det framgår relativt tydligt av ansökan att sökanden i själva verket har framfört en sådan anmärkning”.

37 — Se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 20 september 2001 i mål T-171/00, Spruyt mot kommissionen (REGP 2001, s. I-A-187 och II-855), punkt 53, liksom av den 26 februari 2003 i mål T-59/01, Nardone mot kommissionen (REGP 2003, s. I-A-55 och II-323), punkt 27. Se även Coutron, L, a.a., s. 103. För ett annat exempel på en underförstådd invändning om rättsstridighet, se förstainstansrättens dom av den 25 oktober 2006 i mål T-173/04, Carius mot kommissionen, punkterna 44–60.

38 — I domen i det ovannämnda målet Spruyt mot kommissionen undersökte förstainstansrätten om kommissionen verkligen hade haft möjlighet att göra gällande sin ståndpunkt avseende den underförstådda invändningen om rättsstridighet under det skriftliga förfarandet (punkterna 54–61).

39 — Se punkt 34 i förevarande förslag till avgörande.

uttryckligen uppgav att den, på grundval av artikel 241 EG, anförde en grund avseende rättsstridigheten beträffande artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003, kan denna invändning om rättsstridighet anses framgå underförstått av denna ansökan.

80. Denna omständighet hindrar, enligt min mening, att nämnda invändning om rättsstridighet skall anses anförd för sent och inte tas upp till sakprövning av denna anledning.

81. Omständigheten att det är fråga om ett indirekt delvis ifrågasättande av förordning nr 1954/2003, förefaller i övrigt inte innebära något hinder för att det tas upp till sakprövning.

82. Avseende villkoret att det skall finnas ett direkt rättsligt samband mellan den rättsakt som angrips i huvudsak och den som indirekt ifrågasätts, kan en sökande enligt min mening inte klandras för att ha visat att det förekommer ett sådant samband genom att främst rikta sina anmärkningar, till stöd för invändningen om rättsstridighet, mot bestämmelserna i en grundförordning vilka just precis utgörs av de bestämmelser som genomförs i genomförandeförordningen.

83. Jag vill tillägga att den huvudsakliga grund som den rättspraxis enligt vilken det endast är möjligt att ogiltigförklara en del av en gemenskapsrättsakt under förutsättning att denna del kan avskiljas från rättsakten i övrigt [40] bygger på, det vill säga att domstolen inte kan döma utöver vad som har yrkats (*ultra petita)* då den skall bedöma yrkanden om delvis ogiltigförklaring av en gemenskapsrättsakt och den konstaterar att de angripna bestämmelserna inte kan avskiljas från rättsakten i övrigt, inte gäller vid en invändning om rättsstridighet. Inom ramen för detta rättsmedel kan nämligen endast göras gällande att en rättsakt som har ifrågasatts indirekt inte skall tillämpas, men inte att denna skall ogiltigförklaras.

84. Det förefaller mig därför inte relevant att tillämpa denna rättspraxis analogt på en invändning om rättsstridighet.

85. Jag anser att omständigheten att Konungariket Spanien i sin replik formellt har anfört en invändning om rättsstridighet i enlighet med artikel 241 EG avseende förordning nr 1954/2003 emellertid inte betyder att medlemsstaten ifrågasätter samtliga bestämmelser i denna förordning. I överensstämmelse med sin argumentering i ansökan genom vilken talan har väckts koncentreras dess anmärkningar även fortsättningsvis på artiklarna 3 och 6 i den nämnda förordningen.

40 — Se särskilt domen i det ovannämnda målet Spanien mot rådet (punkt 9 och där angiven rättspraxis).

86. Mot bakgrund av dessa omständigheter anser jag att den anmärkning genom vilken Konungariket Spanien till stöd för förevarande talan om ogiltigförklaring har gjort gällande att artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003 inte skall tillämpas skall tas upp till sakprövning.

87. Enligt min mening skall förevarande talan följaktligen bedömas som om den innehöll en enda grund, nämligen invändningen om rättsstridighet avseende artiklarna 3 och 6 i förordning nr 1954/2003. Till stöd för denna grund har Konungariket Spanien utvecklat två anmärkningar, nämligen för det första åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen på grund av nationalitet och för det andra att det har förekommit maktmissbruk.

B — *Huruvida den invändning om rättsstridighet som Konungariket Spanien har åberopat är välgrundad*

88. Såsom jag tidigare angav har Konungariket Spanien, till stöd för sina anmärkningar avseende åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen på grund av nationalitet och att det har förekommit maktmissbruk, framlagt samma argumentering som den som medlemsstaten utvecklade inom ramen för det ovannämnda målet Spanien mot rådet.

89. Till stöd för sin anmärkning avseende åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen på grund av nationalitet har Konungariket Spanien närmare gjort gällande:

— dels att den referensperiod 1998–2002 som i förordning nr 1954/2003 fastställdes för att tjäna som grund för beräkningen av fiskeansträngningen motsvarar en period under vilken denna medlemsstat, till skillnad från de andra medlemsstaterna, underställdes en restriktiv ordning på grund av dess anslutning till Europeiska gemenskapen,

— dels att avgränsningen av det biologiskt känsliga området, vilket fastställs i artikel 6.1 i förordning nr 1954/2003 och för vilket en specifik ordning för fiskeansträngning gäller, sammanfaller med det tidigare området kallat ”Irish Box”, i vilket Konungariket Spanien också underställdes en restriktiv ordning.

90. Mer allmänt anser Konungariket Spanien att den övergångsordning som det på grund av sin anslutning till gemenskapen omfattades av, löpte ut den 31 december 2002 och att perioden 1998–2002 inte borde ha fastställts som referensperiod i den

nya förordningen. Genom att i förordning nr 1954/2003 fastställa denna period för bedömningen av fiskeansträngningen bibehöll rådet nämligen den diskriminering som förelåg i och med de bestämmelser som föregick nämnda förordning.

91. Konungariket Spanien anser även att rådet inte har beaktat den specifika situation för den spanska flottan som följer av bestämmelserna i anslutningsakten, vilket utgör ett åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen på grund av nationalitet.

92. Avseende den andra anmärkningen har Konungariket Spanien hävdat att rådet gjorde sig skyldigt till maktmissbruk när det antog artikel 6 i förordning nr 1954/2003, eftersom det verkliga syftet med att begränsa det biologiskt känsliga området inte var att bevara ungkummel, utan att förlänga de restriktioner som dess flotta redan var underställd i ”Irish Box”.

93. Konungariket Spanien anser nämligen att om det eftersträvade målet verkligen hade varit att bevara ungkummel, borde åtgärder som är identiska med de åtgärder som föreskrivs i artikel 6 i förordning nr 1954/2003 ha tillämpats på andra områden än de västliga vattnen. Konungariket Spanien har dessutom gjort gällande att antagandet av denna typ av tekniska åtgärder regleras genom rådets förordning (EG) nr 850/98 av den 30 mars 1998 för bevarande av fiskeresurserna genom tekniska åtgärder för skydd av unga exemplar av marina organismer.[41]

94. Generaladvokaten Léger har prövat dessa båda anmärkningar i detalj i det förslag till avgörande som han framlade inom ramen för det ovannämnda målet Spanien mot rådet.

95. Jag instämmer i hans bedömning och tar mig följaktligen friheten att hänvisa domstolen till punkterna 41–81 i nämnda förslag till avgörande.

96. Jag begränsar mig här till att framhålla följande uppgifter.

97. Avseende den första anmärkningen förefaller det mig objektivt motiverat, med avseende på målsättningen som syftar till att säkerställa fiskebeståndets varaktighet, att i förordning nr 1954/2003 för samtliga medlemsstater föreskriva en ordning för att begränsa fiskeansträngningen på grundval av den ordning som föreskrivs för varje medlemsstat i de berörda fiskena under

41 — EGT L 125, s. 1.

en tidigare, nära i tiden liggande, period från år 1998 till år 2002. Det allmänna systemet för förvaltning av fiskeansträngningen som föreskrivs i artikel 3 i förordning nr 1954/2003 kan följaktligen inte anses vara diskriminerande.

98. Avseende det biologiskt känsliga område som fastställs i artikel 6.1 i förordning nr 1954/2003 framgår det av handlingarna i målet att överlappningen mellan det nämnda området och ”Irish Box” är begränsad i den mån som det biologiskt känsliga området upptar mindre än hälften av ”Irish Box”. [42] Under dessa omständigheter kan det med svårighet hävdas att den restriktiva ordning som Konungariket Spanien var underställt i ”Irish Box”, i enlighet med förordning nr 685/95, under perioden från 1998 till 2002, förlängdes, till denna medlemsstats nackdel, genom artikel 6.1 i förordning nr 1954/2003. Metoden för att bedöma fiskeansträngningen inom det biologiskt känsliga området som avses i den nämnda artikeln grundar sig dessutom på ett objektivt kriterium, nämligen den faktiska årliga genomsnittliga fiskeansträngningen av fartyg med en största längd på minst 10 meter för perioden 1998–2002, vilket förefaller än mer motiverat med avseende på målsättningen att begränsa fiskeansträngningen i ett område med hög koncentration av ungkummel.

99. Jag anser följaktligen att den första anmärkningen inte kan godtas.

42 — Se de kartor som bilades rådets duplik och kommissionens interventionsinlaga inom ramen för det ovannämnda målet Spanien mot rådet.

100. Avseende den andra anmärkningen och med beaktande av domstolens fasta rättspraxis, [43] anser jag inte att antagandet av artikel 6 i förordning nr 1954/2003 innebär att rådet har gjort sig skyldigt till maktmissbruk.

101. Konungariket Spanien har för det första nämligen inte visat att den specifika förvaltningsordning för fiskeansträngningen som gäller för det biologiskt känsliga området i första hand har antagits i annat syfte än det som består i att gynna bevarandet av ungkummel.

102. För det andra anser jag att varken omständigheten att tekniska åtgärder som syftar till att skydda unga exemplar av marina organismer även kan omfattas av en annan förordning eller omständigheten att det kan förekomma andra biologiskt känsliga områden i förevarande fall visar att rådet skulle ha gjort sig skyldigt till maktmissbruk.

103. Härav följer att den andra anmärkningen som Konungariket Spanien har anfört till stöd för sin invändning om rättsstridighet enligt min mening inte kan godtas.

43 — Se särskilt dom av den 13 november 1990 i mål C-331/88, Fedesa m.fl. (REG 1990, s. I-4023), punkt 24, och av den 22 november 2001 i mål C-110/97, Nederländerna mot rådet (REG 2001, s. I-8763), punkt 137. I enlighet med denna rättspraxis ”innebär en rättsakt maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än dem som angetts eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget för att bemöta svårigheter i det enskilda fallet”.

104. Eftersom ingen av de anmärkningar som har anförts till stöd för invändningen om rättsstridighet kan godtas, skall denna invändning, vilken utgör den enda grunden till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring som riktar sig mot artiklarna 1–6 i förordning nr 1415/2004, ogillas.

105. Det följer av det ovanstående att förevarande talan skall ogillas.

IV — Förslag till avgörande

106. Med hänsyn till det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall:

— förklara att den invändning om rättsstridighet som Konungariket Spanien har anfört avseende artiklarna 3 och 6 i rådets förordning (EG) nr 1954/2003 av den 4 november 2003 om förvaltningen av fiskeansträngningen för vissa fiskezoner och fisketillgångar inom gemenskapen, om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93 och om upphävande av förordningarna (EG) nr 685/95 och (EG) nr 2027/95, skall tas upp till sakprövning,

— ogilla Konungariket Spaniens talan om ogiltigförklaring, och

— förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler och fastställa att Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med punkt 4 i samma artikel.